

İyi Çoban'ın İzinde Bir Ömür

Rahmetli babam Abuna Tuma Beğtaş'ın 21. vefat yıldönümü için kaleme aldığım **“Direngen Denge”** başlıklı yazımı bugün, onun anısını yaşatmak ve hayatındaki adanmışlık ruhuna bir selam vermek amacıyla paylaşıyorum.

Bu yazı, ona duyduğum özlemin ötesinde, geride bıraktığı anlamı ve manevi mirası yeniden düşünme çabasıdır. Bir evladın babasına duyduğu özlemi dile getirmek için değil; onun hayatındaki **adanmışlık ruhunu, ruhani hizmet anlayışını ve emanete sadakatini** yeniden düşünmek ve anlamlandırmak için kaleme aldım.

Yazıyı, bu anma vesilesiyle okumak isteyenler için burada paylaşıyorum:

Direngen Denge: <https://www.karyohliso.com/Articles/Article/11724>

Baba...

Bazı tarihler vardır; yalnızca takvimde bir günü değil, bir ömrün anlamını taşır.

1 Eylül... Dünya Barış Günü.

Aynı zamanda senin bu dünyadan ayrıldığın gün.

1 Eylül 2005'te aramızdan ayrıldın. Bugün, vefatının üzerinden **21 yıl** geçti. Takvimler değişti, hayat akıp gitti; fakat bazı yokluklar zamanla eskimez. Çünkü insan, sevdiği birini kaybettiğinde yalnızca bir kişiyi değil; onunla birlikte bir sesi, bir bakışı, bir hayat dönemini ve bıraktığı hatıraları da özler.

Sen benim için yalnızca babam değildin. **Hayatını hakikate adanmış bir ruhani çoban, kilisesine ve halkına gönülden bağlı bir papazdın / abuna'yydın.**

Kırk yıllık ruhani hizmetin boyunca kolay olanı değil, doğru olduğuna inandığın yolu seçtin. İnandığını söylemekten ve söylediğini yaşamaktan çekinmedin. Bunun bedelini zaman zaman acıyla, yalnızlıkla ve ağır sorumluluklarla ödedin.

Ama vazgeçmedin. Çünkü senin için papazlık bir makam değil, **bir emanetti**.

Bu emanet; insanların yükünü hafifletmek, yaralarına dokunmak, umutlarını diri tutmak ve gerektiğinde hakikatin yanında durabilmektir.

Hayatını düşündüğümde onu en iyi anlatan kelimenin **adanmışlık** olduğunu düşünüyorum. Üstelik bu adanmışlık, kolay zamanların değil; toplumsal dengelerin sarsıldığı, insanların korku ve güvensizlik yaşadığı, köylerin boşaldığı ve insanların köklerinden koptuğu zor yılların içinden geçti.

1993'te Hassana'dan ayrılırken bile önce bakıma muhtaç yaşlıların ve dul insanların güvenliğini düşündün. Köyden son ayrılanlardan biri olarak yalnızca bir mekândan değil; çocukluğundan, hatıralarından ve bir ömür taşıdığın değerlerden ayrıldın.

Fakat emanetinden ayrılmadın.

Belki de hayatındaki “**direngen denge**” tam burada anlam kazanıyor: Zorluklara karşı direnmek, fakat direnirken insanlığını ve vicdanını kaybetmemek; değişen şartlar içinde dengeyi korumak ve emanete sadık kalmak.

Direngen Denge: <https://www.karyohliso.com/Articles/Article/11724>

Bugün senden kalan en büyük mirasın bir makam veya unvan olmadığını daha iyi anlıyorum. **Asıl mirasın, gönüllerde bıraktığın izdir.**

Sözlerin, nüktelerin, insanı ve hayatı okuma biçimin hâlâ hafızamızda. Az konuşur, öz konuşurdun. Söz senin için gösteriş değil, gönüllere ulaşan bir köprüydü.

Bu nedenle **“Yürünen yollarda diken hep var olacaktır. Yolu yürüyenin ruhunda ve düşüncesinde diken yoksa dikenli yollar daha rahat yürünür”** hatırlatmasını yapardın..

Sen dikenli yolları yürüdün; fakat dikenleri başkalarının yüreğine taşımamaya gayret ettin.

Çünkü senin hayatında **adalet, merhamet, kardeşlik, saygı, vicdan ve hakikat** birbirinden ayrı değildi. Bunlar aynı hizmet anlayışının parçalarıydı.

Bu nedenle bugün, **Dünya Barış Günü’nde** seni anmanın benim için özel bir anlamı var.

Çünkü barış yalnızca savaşların ve çatışmaların sona ermesi değildir. Barış, önce insanın kendi içindeki çatışmayı yatıştırmasıyla başlar. **“Ben”**in ötekine üstünlük kurma arzusundan vazgeçmesiyle; başatlık mücadelesinin yerini emanete sadakatin, öfkenin yerini merhametin, ayrışmanın yerini kardeşliğin almasıyla...

İçinde barış olmayan insanın dışarıya kalıcı bir barış taşıması zordur.

Direngen Denge: <https://www.karyohliso.com/Articles/Article/11724>

Hayat bir koşuya benzer. Bu koşuda insanın en büyük azığı; **ahlak, edep, sevgi, saygı, empati, şefkat ve vicdandır**. İnsan bunları yanında taşımadığında **“ben”** idraki büyür; tam da erdemlere ihtiyaç duyduğu anda kendi azığından mahrum kalabilir.

Bu yüzden emanet bilinci önemlidir. İnsan, kendisine emanet edileni kendi mülkü olarak görmediği ölçüde gerçek bir hizmetkâr olabilir.

Bu anlayış kültür için de geçerlidir: Kültürün sahibi değil, emanetçisi olduğumuzu kavradığımızda “**ben**”in yerini “**biz**”; sahip olmanın yerini koruyup aktarmanın; makamın yerini hizmetin anlamı alır.

Senin hayatından bana kalan en önemli derslerden biri de budur.

Çünkü bazı hatıralar yalnızca geçmişî anlatmaz; **bugüne de sorular sorar:**

**Neyi emanet aldık? Bu emaneti nasıl taşıyoruz?
Kendimizi mi büyütüyoruz, yoksa bize bırakılan değeri mi?
Duvarlar mı örüyoruz, köprüler mi kuruyoruz?**

Belki de senin hayatının bize bıraktığı en güçlü miras, bu soruların içinde saklıdır.

Baba...

Yirmi bir yıl geçti.

Sen gittin; fakat emanet gitmedi.

Sen gittin; fakat bıraktığın iz silinmedi.

Sen gittin; fakat **İyi Çoban’ın sesi hâlâ yankılanıyor.**

Bugün seni rahmet, hürmet ve derin bir özlemle yâd ediyoruz.

Dünya Barış Günü’nde seni anarken, hayatının bize bıraktığı dolgun çağrışı da yeniden duyuyoruz:

Emanete sadık kal. Benliğini hizmetin önüne geçirme. İyiliği çoğalt. Vicdanı koru. İnsanı incitme. Köprüler kur. Barışı önce kendi yüreğinde büyüt.

İyi Çoban'ın izinde geçen bir ömür, geride yalnızca bir hatıra bırakmaz.

Bir hizmet bırakır. Bir emanet bırakır. Bir ahlak bırakır. Bir sorumluluk bırakır. Ve gönüllerde yaşayan bir manevi miras bırakır.

Direngen Denge: <https://www.karyohliso.com/Articles/Article/11724>

Yirmi bir yıl sonra bile...

Direngen bir denge içinde yürüdüğün o yol, bize hâlâ emaneti hatırlatıyor.

İyi Çoban'ın izi hâlâ yolumuzu aydınlatıyor.

Ruhun şâd, mekânın cennet olsun. **Anın daima hayırla yâd edilsin.**

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com